

2008-06-24, Mathare Slum, Nairobi, Kenya

Jag besökte idag åter Nairobis äldsta slumområde Mathare. Vid mitt förra besök i mars var stämningen spänd bland både invånare, säkerhetspersonal och personer som fördrivits från slumområdet som ett resultat av det presidentval som hölls i landet i december/januari. Som i andra slumområden var människor ur folkgruppen Kikuyu de mest ansatta och fördrivna. Nu, ca 6 månader efter de värsta oroligheterna, börjar livet så sakta återgå till det normala. Det är till och med en del leenden och glädjeämnen bland de ca 250 IDPs (Internally Displaced Person) som fortfarande befinner sig i den tältförläggning som byggdes upp av hjälporganisationer under januari.

Jag träffade idag åter George Ngugi som är talesman för människorna i tältförläggningen. När jag träffade honom i mars frågade jag honom om han såg "ljuset i tunneln" och han svarade då att han "inte ens såg tunneln". Jag ställde samma fråga idag och han svarade "ja, hoppet har återvänt". George visar mig runt i tältförläggningen. Vi går till ett stort tält där nyfödda tillbringar sin första tid. Han berättar med ett stort leende att 15 barn har fötts i förläggningen sedan januari och att bara två har dött.

Jag träffar 25-åriga Cecilia Wanjiru som sitter med dottern Grace i famnen. Hon berättar hur livet förändrats de senaste sex månaderna och hur oron som högravid mitt i oroligheterna har förbytts till stolthet och framtidstro som nybliven mamma. Cecilia som har bröstcancer berättar att hon inte kan amma och att det periodvis är svårt att få tag på mat. Ibland kommer någon förbi och skänker lite socker som de nyblivna mödrarna blandar ut i vatten och dricker. Hon berättar också att tälten ibland vattenfylls vid kraftiga regn. Hon, liksom flera andra jag pratar med, berättar om sin situation lugnt och sakligt och ler väldigt ofta. Med mina mått mätt är livet i tältcampen långt ifrån bra men för människorna som lever här har ett steg tagits i rätt riktning och det är skäl nog för hopp och ett försiktigt leende.

Visserligen är jag eskorterad av personal ur säkerhetsstyrkan SGB Unit när jag senare går in i Mathare men livet, människorna och situationen är märkbart mindre spänd idag än den var i mars. I mars flankerades jag av uniformerade vakter med automatvapen och i ständig radiokontakt med polisstationen. Idag var säkerhetspersonalen civilklädda med dolda vapen för att inte verka provocerande, alla vet ändå vilka som är personal ur säkerhetsstyrkan. De har varit här i sex månader och har lärt känna människorna som lever här.

Jag gjorde ett besök vid Mathare River där den olagliga verksamheten att brygga Changa pågår i stor skala. Changa är en färglös vätska med hög alkoholhalt som "spetsas" med kemikalier/droger. En av poliserna talade om för männen som ägnade sig åt sprittillverkningen att "Today is your day" och till mig sa han i nästa andetag "you can take your pictures". Det är precis så det fungerar i Mathare, polisen skiljer på vad som är brottsligt och vad som är riktigt brottsligt. När jag frågar varför de ser mellan fingrarna svara en av poliserna med motfrågan "hur ska de annars överleva".

En del av de människor som tidigare flydde för sina liv ut ur Mathare börjar nu återvända. Jag frågar en man jag träffar hur de törs återvända och han svarar "vi är bröder och systrar och vi behöver varandra". Tillbaka på SGB Unit Mathare Head Quarter frågar jag polischefen bl.a. vad som är de vanligaste beslagen i området varpå han svarar "you can find everything in Mathare except life".

Jag kommer att återvända till Mathare snart igen och förhoppningsvis får jag då dricka en kopp kaffe med George Ngugi och få höra honom säga att han nu "kommit ut ur tunneln".

Min ansökan om att få besöka det ökända fängelset Kamiti Maximum Security Prison avslogs 21/6 via fax av Ministry Of Prison mot bakgrund av att media målat upp en alltför negativ bild av fängelset och förhållandena där. Jag kommer att ställa frågan igen vid ett senare tillfälle.